

[Sigsgaard.]

formerne med hensyn til abonnementsordninger vil gavne. Jo flere „Glade Enker“, des flere abonnemeter og des større tilskud.

Den meget snævre abonnementsordning, hvor man gennem teaterforeninger o. lign. skal binde sig til en 4-5 forestillinger, er i høj grad konserverende for teaterudviklingen, og det er ikke så heldigt. Bl. a. af den grund har vi udarbejdet et ændringsforslag om mulighed for tilskud til enkelte forestillinger, arrangeret af organisationer og foreninger, hvis sigte i øvrigt er et helt andet end at arrangere teater. På den måde vil det være muligt at give det opøgende teater, der netop prøver på at komme i kontakt med de teaterfremmede, meget bedre chancer, end det har i dag. Men ikke alene det opøgende teater som f. eks. de forskellige former for debatteatre, men også det teater, der kan og vil spille i de mindste forsamlingshuse, og som satser på et mere folkeligt repertoire, end teaterforeningerne gennemgående er interesseret i, vil få langt større muligheder ved et sådant forslag.

Teatret vil kort sagt kunne nå længere ud, og det må jo være rimeligt i betragtning af, at alle over skattebilletten er med til at opretholde teaterdrift. Ud fra denne tanke har vi også udarbejdet et forslag om, at der bliver fuld offentlighed omkring regnskaberne for alle teatre — jeg talte om det ved første behandling — der modtager offentlig støtte. Det vil jo bl. a. betyde, at de lavest lønnede teaterfolk får en chance for at vurdere, om deres meget lave løn står i et rimeligt forhold til teatrets øvrige budget, stjernegager og direktørgager.

Disse forslag er ikke fremsat her til anden behandling, for det var jo tanker, der var fremme i hvert fald fra min side ved første behandling, og som jeg havde håbet at udvalget ville tage op til behandling. Det er ikke sket, i hvert fald er det ikke resulteret i særlige bemærkninger i betænkningen eller i ændringsforslag. Imidlertid er det ikke den afsluttende behandling her i dag, og da jeg ikke ved, om man har tænkt sig at få forslaget henvist til fornyet udvalgsbehandling mellem anden og tredje behandling, har jeg villet vente med at fremsætte disse to ændringsforslag, indtil jeg på den ene eller den anden måde har fået tilkendegivelser om, hvordan man ser på sådanne forslag. Selv-

følgelig er jeg da mest interesseret i, at et flertal eventuelt gennemfører dem, men sker det ikke — og desværre er udsigten vel ikke alt for god til det — må jeg forbeholde mig at stille de to ændringsforslag, som jeg her har skitseret, til tredje behandling.

Et lille spørgsmål, der måske også burde have været set nøjere på, er spørgsmålet om ledelsesformerne inden for teatret. På andre områder fremkommer der ønsker om kollektiv ledelse af forskellige institutioner. Jeg tror, de samme ønsker har været fremme for teatrets vedkommende. Og selv om man ikke i dag kan og bør gå til en lovbestemmelse om, at teatre skal ledes kollektivt, ville der ikke ske noget særligt ved, at man i loven havde en bestemmelse, der muliggjorde en kollektiv ledelse. Men det er der heller ingen ændringsforslag om.

Med hensyn til børneteatrene tror jeg, man meget nøje skal påse, at Dansk Skole-scene ikke kommer til at opstå under et andet navn. Det bør også i loven være indbygget, at eleverne får virkelig indflydelse på, hvad de vil og skal se, eller det må fremgå af det cirkulære, der kommer engang.

Med hensyn til de små teatre må VS beklage, at deres forhold stadig svæver. Ganske vist er der fremsat ændringsforslag om et særligt stykke om dem i loven, men det er meget upræcist, og bemærkningerne klargør heller ikke, hvad der er tænkt på. Ingen vil nok i dag nægte, at de små teatre, siden det første af dem, Fiolteatret, opstod, har betydet langt mere for teaterudviklingen i løbet af de sidste 10 år end samtlige institutions-teatre. Det er fra de små teatre, de nye former for dramatik er kommet. Det er dér, de folk, der i dag præger teaterudviklingen, har fået lov til at afprøve deres ideer og deres kræfter, ofte gennem TV og radio til glæde for et stort publikum. Det er også ganske symptomatisk, at den eneste vægtige teaterpolitiske bog, der er fremkommet i de sidste mange år, er skrevet og inspireret af folk, der alle primært er knyttet til de små teatre eller gruppeteatrene, mens det etablerede teaters folk tilsyneladende ikke er så optaget af, hvad teatret skal bruges til. Jeg tænker her på bogen „Mod et rigere teater“, som samtlige folketingsmedlemmer har fået tilsendt.

Det ville være rimeligt, om man med den nye teaterlov havde sikret de små teatre en